

nesreča, katere posledica je bil smrtni slučaj. Šolarja Janeza Koren je namreč brcnil konj tako nesrečno v čelo, da je ta padel na tla in tam obležal popolnoma nezavesten. V naglici poklicani duhovnik mu je pogojno podelil odvezo in ga mazilil s sv. poslednjim oljem. Ni še preteklo po tej hudi nesreči 24 ur, že našega dobrega Janezka ni bilo več med živimi. Škoda velika zanj! Bil je namreč mirnega in skromnega značaja ter lepega, prikupljivega obnašanja. Bil je tudi pri trojiškem Marijinem vrtcu. In Bogu je tako dopadlo, da si je ravno njega izbral in ga iz Marijinega vrtca kot prvo cvetko presadil k Mariji v nebeški vrt. In četudi je bilo na dan njegovega pogreba slabo vreme, se je vseeno njegovega pogreba udeležilo lepo število naših šolarjev z Marijinimi svetinjcami na prsih. Ob odprtem grobu sta se od pokojnega Janezka z ginljivimi besedami poslovila nadučitelj g. Golež in katehet p. Rupert. Naj uživa rajski mir nad zvezdami pri nebeški Kraljici!

Sv. Bolfank v Slov. goricah. Radi nerentabilnosti avtobusne vožnje mestnega podjetja Ptuj je z dnem 16. novembrom odpadel tudi dvakratni dnevni prevzem pošte. V naprejbo topet prihajal postiljon s pokritim vozom, in sicer dnevno po enkrat; za nas popoldne ob enih. — Kupčija z jabolki je polagoma prenehala. Naš okraj je letoš veliko sadja prodal. Ko bi le bile cene boljše! Tudi gorice so dale mnogo dobrega mošta, tako da se je čutilo veliko pomanjkanje posode. Zrnsko letino smo imeli bolj srednjo. Bog daj, da bi le bilo dovolj kruha, za žejo je tudi voda dobra. Le žal, da je mnogi več ne poznajo. Z davščinami in drugimi bremenji pa smo, kakor menda tudi drugod, zelo obloženi. Izenačenja cen še vedno ni. Cene živim in kmetijskim pridelkom se naj dvignejo in kmalu bo konec krize. — Umrli so zadnje čase: Gomzi Konrad, hlapec iz Trnovske vasi; Matija Kocmut, po domače Vrščov, kmet iz Trnovske vasi; v soboto dne 19. novembra dopoldne pa je bila pokopana Marija Požegar, ki je trpela že več časa na bolniški postelji, tudi iz Trnovske vasi. Naj v miru počivajo!

Konjice. Zadnjič se je nekdo ob neki priliki obregnil ob tukajšnja razrešena kateheta g. rhiadiakona Franca Tovornika in kaplana g. Franca Bohanca, kakor da sta upravičeno za-

služila razrešitev. Dotičnemu bi povedali samo to: Kn.-šk. ordinarijat je že davno zahteval za oba disciplinarno preiskavo, ki naj dokaže, kaj sta gospoda zakrivila, a še je do danes ni bilo. Razen tega bo menda dotičnemu znano, da je odvetnik dr. Ervin Mejak kot starešina sokolskega društva v Konjicah podpisal izjavo, v kateri želi, da se prekliče razrešitveni dekret. S tem je sam priznal, da je bila razrešitev neosnovana. Sicer pa o tem že čivkajo vrabci po konjiških strehah in po ostali Sloveniji. — Še eno novico poročamo: V celjski bolnici se je ustrelil tukajšnji učitelj deške šole g. Alojz Sterguljc. Ob neki priliki se je vozil z motornim kolesom in pri tem je padel ter si poškodoval roko. Prišlo je zraven zastrupljenje, ki pa ni bilo neozdravljivo. Zato je vzrok samomora neznan. — G. urednik! Na mošt vam ni treba več priti. Pošljite nam rajši kupce za vino, sicer se bomo iz obupa zapili.

Sv. Jernej pri Ločah. Pri nas je umrl v 51. letu svoje starosti po dolgi in mučni notranji boleznici g. Gašpe. Pavlič, brat našega vlč. g. Petra Pavlič, kateremu je vsa leta zvesto in skromno vodil gospodarstvo. Dne 14. t. m. smo pokopali pokojnega ob lepi udeležbi prebivalstva. Pred župniščem, v cerkvi in ob grobu je žalujoče tolažil z ganljivimi žalostinkami cerkveni pevski zbor. Ob odprtem grobu se je poslovil od rajnega z ganljivimi besedami naš g. šolski ravnatelj Franc Friedl. Domače naj tolaži dobri Bog!

Sv. Tomaž pri Ormožu. Žalostno se je oglašil dne 3. novembra veliki zvon in naznanil tužno vest, da mu je umrla v ormoški bolnici njegova kumica gospa Kristina Škerlec. Truplo pokojne je bilo prepeljano v domačo hišo k Sv. Tomažu, od koder se je dne 5. novembra ob devetih vršil pogreb, katerega se je udeležilo sedem č. gg. duhovnikov in nešteto prebivalstva. Komaj pa je preteklo teden dni, že ji je sledil dne 11. novembra v grob njen soprog g. Ivan Škerlec, posestnik, poštni upravitelj v pokoji, načelnik posojilnice, imetnik reda sv. Save itd. Telesni ostanki pokojnega g. Škerleca so bili dne 14. t. m. ob devetih položeni k večnemu počitku na domačem pokopališču ob spremstvu č. gg. duhovnikov in ogromne množice faranov. Rajnemu sta govorila ob odprtem grobu g. dr. Lašič iz

Maribora in g. Bezjak, šolski upravitelj v p. Obema je domači pevski zbor pod vodstvom g. organista Zemijčica zapel kakor pri hiši žalosti, tako tudi na pokopališču ganljive žalostinke. Kako priljubljena sta bila pokojna, pričajo nešteti venci in cvetje hvaležnih sorodnikov, znancev in prijateljev.

Ljutomer. Umrli je pretekli teden v Ljutomeru posestnica gđc. Mima Novakova v 68. letu svoje starosti. Bila je članica naše Marijine družbe od njene ustanovitve leta 1906, do danes, vedno vesela, delavna, vsem prijateljica in svetovalka. Z obžudovanja vredno korajžo je prenašala trpljenje zadnjih dni. Ohranimo ji časten spomin!

Banovci pri Ljutomeru. Dne 15. t. m. smo shranili k večnemu počitku g. Franca Kardinjanja, posestnika v Banovcih pri Veržeju. Še le komaj v 56. letu mu je neizprosna smrt upihnila luč življenja. Ne bom našteval vrlin in zaslug, katere si je pridobil kot dober družinski oče, vzoren gospodar, član krajevnega šolskega odbora v Veržeju, član obč. odbora v Banovcih, odbornik Kola jahača i vozača v Ljutomeru itd. Dolžnost je v prvi vrsti povdariti, da je bil kot soustanovitelj Hranilnice in posojilnice v Veržeju in njen član načelstva od ustanovitve leta 1924. Ni se bal odgovornosti, ključoval je vsem nasprotstvom z zavestjo, da je delal v obči blagor. Pokojni je bil delaven na vseh poljih in priljubljen pri vseh. Naj počiva v miru!

Braslovče. Čeravno je sedaj kriza za vse, pa smo le imeli to jesen precej porok. Izmed teh naj omenim vrle bralce »Slovenskega gospodarja«, ki so stopili v zakon: Franc Jošove, posestnik iz Ločice-Polzelca, z Marijo Maroto vo iz Podvrha; F. Povše, mizar iz Orlevasi, z M. Korunovo iz Trnave. Želimo obilo sreče v novem stanu! — Plemeniti čin je izvršil kamnosek Gorgie iz Parizi: napravil je popolnoma brezplačno lep spomenik dvema vojnima ujetnikoma, ki sta tukaj pokopana. Kamnosek Gorgie je begunec iz Goriškega, žetli je, da bi ga vsi podpirali z naročili iz kamnoseške stroke!

Vojnik. Na čepu iz Vojnika o ustanovitvi novega pevskega društva v predzadnji številki »Slovenskega gospodarja« pripominjamo, da ni to društvo istovetno s pevskim društvom izobraževalnega društva, katerega člani

ni mogel nikoli napuliti dovolj tega zelenja, ki je poganjalo le enkrat v letu.

»Nehaj, je že dovolj!« je zapovedal ježno modri.

»Ako sedaj vse populiva, ne bo drugo leto nič več zraslo!«

Svetnik je vzel molilno preprogo z rame, jo razgrnil po tleh ter sezul obuvalo. Mohamed je sledil pobožnemu vzgledu.

»V imenu Allaha . . .!«

Modri je molil prvo in drugo suro, povzdignil je glas in pričel tretjo. Mohameda je že oplazovala bojazen, da bo moral zmoliti celi koran in bosta zamudila ladjo. Pa modri je prešel iz glasne molitve v mrmranje in izpel po vrsti par arabskih molitvic, katerih Mohamed ni poznal in jih tudi ni razumel. Slednjič je vendarle utihnil. Svetnik se je zgrudil po preprogi in je položil roko na čelo. Tako je vztrajal nekaj časa, Mohamed pa se je dolgočasil.

»Mohamed, čas je, da odrineva. Dosegla bova še ladjo in upam, še danes bomo začeli s slovesnimi obredi, ki so potrebni za zadnji korak.«

Ko sta se vrnila v Mohamedov stan, sta našla oba pridigarja s pipama na verandi. Duhovnik je hotel začeti s pripovedovanjem, modri ga je zavrnil:

»Zdaj mora vladati popolen mir! Dokler ne bo vse končano, ne sme nikdo v celi hiši spregovoriti niti besedice! Vsaka beseda in posebno še vsak klic pokvari vse!«

Voljno se je udal Mohamed.

Tiho je večerjala četvorica.

Po jedi je postalo obnašanje modrega zelo skrivnostno. Vsa okna je zastrl, da ni mogel niti en žarek luči prodreti skozi. Stresel je vrečo z zelenjem v velik čeber in polil z vodo. Molče sledijo ostali njegovemu početju. Mohamedu je postalo nekako strahotno krog srca.

Modri je legel, sledili so mu tudi ostali. Le Mohamed je prebil noč brez spanja, tovariši pa so vstali po izdatnem počitku pokrepčani s svežimi močmi.

V jutro je namignil modri Mohamedu ven in mu je rekel:

»Gre izborni! Rastline bodo kmalu namo-

otoku Cejlonu proučili sile hidokotila. Že pred časom je neki Kitajec trdil, da je učenec 250 let samo po zaslugi te rastline in tudi domačini menijo, da izvirata slonova moč in njegovo dolgo življenje od te rastline. Neki francoski kemik, ki je preiskal njeno liste, je izjavil, da je našel v njih snov, ki učinkuje izredno pozitivno na možgane. Britski raziskovalci bodo sedaj odločili koliko je resnice na vseh teh govoricah.

Tobak, dišeč kakor — med.

Zavod za raziskovanje in križanje tobaka v Forchheimu v Nemčiji je že delj časa de-

so ob enem cerkveni pevci. Kakor čujemo, se je priglasiło zadnji čas precej novih pevcev in so že pričeli z rednimi vajami. Upamo, da bodo ob starejših izurjenih pevcih hitro prijeli tudi novi in bo o Veliki noči zadonel s kora mogočni »alelujas«. Za vojniško cerkev je res potreben močen zbor, ki šteje najmanj 50 pevcev. Obenem pa bo zbor kot odsek izobraževalnega društva vadal narodne in umetne pesmi in bo pozneje tudi pokazal na odru, kaj premorejo vojniški pevci, ki so bili vedno na dobrem glasu.

Kostrivnica. Ob obilni udeležbi smo pokopali dne 18. oktobra dobrega in spoštovanega farana Janeza Lah. Daleč na okoli je bil znan kot dober gospodar in skrben oče svojim otrokom. Zelo bodo pogrešali svojega ljubega očeta. Ako se bodo po njegovih naukih ravnali, bodo imeli najlepši spomin na rajnega očeta. Blag mu spomin!

Laško. V soboto dne 19. novembra smo spremili k zadnjemu počitku g. Jurija Krajnc, kmeta v Lahomšku št. 2. Že nenavadno obilna udeležba pri pogrebu ne le domačih županov, temveč tudi iz sosednih župnij je pričala, da je bil rajni mož velike veljave in velikega ugleda. Tako veljavo si je rajni pridobil kot vzgleden gospodar, ki je umel svoje lepo posestvo ne le s pridnostjo obdelovati, temveč tudi z modrostjo izkoriščati. Ni bil nasproten raznim novim pridobitvam na gospodarskem polju, pa tudi zaleteti se ni hotel, temveč je prej opazoval, koliko bi kaka stvar res mogla biti v korist njegovemu posestvu. Vodilo ga je načelo: starega ne zavreči, dokler je še koristno, novo polagoma preskusiti, kolikor bo boljše od starega. Rajni se ni le ohnesel kot gospodar na svojem posestvu, marveč so mu tudi občani poverili važno mesto v občini Marija Gradec. Nad 40 let je bil občinski odbornik, leta 1894 je bil izvoljen za župana, nato je bil podžupan do razrešitve l. 1931. Njegova modra beseda, njegova razumnost je prišla tukaj do pomembne veljave, močje je navadno svoja ugibanja in prevdarjanja končali z izjavo: »Krajnc je govoril, tako bo najbolje.« Posebnih zaslug si je rajni stekel pri tukajšnji Hranilnici in posojilnici. Njo je pomagal ustanoviti v časih, ko je tukaj nemajno vladal nemški kapital, njo je branil proti raznim klevetam, za njo se je žrtvoval z

izredno nesebičnostjo, ko so ji neprilike rušile temelje, njo je dvigal in dvignil do velikega procvita. Točno in zvesto od leta 1899 do zadnjega je vršil vsak četrtek svojo posojilniško službo. Takih požrtvovalnih moži je treba pri ljudskih zavodih in njihov napredek je zagotovljen. Jurij Krajnc je bil prava slovenska korenina tudi po svojem kremenitem, verskem prepričanju. Njegovo veliko načelo je bilo: Sveta vera je največja in najpomembnejša naša zadeva, najdražja svetinja, ki smo jo od naših očetov podedovali. Tej vsikdar zvest biti, bodi naše pravilo. Tako je rajni tudi storil, po veri je živel, z vero sklenil svoje življenje. Zvesto je izpolnjeval verske dolžnosti, bil je eden onih današnje dni že redkih moži, kateremu ni bilo tudi v najhujšem vremenu pretežko in samo zjutraj se udeležiti službe božje, temveč tudi večernice vsako nedeljo. Njegov vzgled je vreden vsega posnemanja. Jurija Krajnc ni več med nami, v četrtek dne 17. novembra nam ga je iztrgala smrt. Dočakal je sicer lepo starost, izpolnil je že 70. leto, a želeli smo, da bi nam bil še nekaj let ohranjen. Pred Bogom pa je že bil zrel za večno plačilo, kakor je to lepo povdarjal preč. g. kanonik Franc Časl iz Maribora, kot dolgoletni sodelavec z rajnim priposojilnici in njegov iskren prijatelj. Najdobi njegova duša večno plačilo za ves trud, za vse žrtve, za vso kristalno čisto značajnost, a njegov duh ostani med nami, njegov vzgled nas uči prejete darove in talente porabljati Bogu v čast, v blagor svojemu bližnjemu in v pravi napredek slovenskemu ljudstvu!

Sv. Lenart nad Laškim. V soboto dne 19. t. m. smo spremljali ob obilni udeležbi ljudstva k večnemu počitku Antona Lapornika, p. d. Marota iz Leskovca. Umrl je v 54. letu svoje starosti. Pred letom se je prehladil ter si nakopal sušico, ki je sedaj storila konec njegovemu življenju. Bil je skrben gospodar, dober oče svojim otrokom in je stal ob času raznih volitev vedno v krščanskih vrstah. Več let je bil tudi odbornik Hranilnice in posojilnice v Laškem. Za njim žaluje skrbna žena in 14 otrok. Najstarejša hči se je omožila pred leti v Dol pri Hrtniku, en otrok je umrl, ostali so še doma; najmlajši še izpolni prihodnji mesec komaj štiri leta. Mir in pokoj njegovi duši, zaostalim naše sožalje! — V nedeljo se je bla-

Planinka čaj

Bahovec je neobhodno potrebno zdravilo proti zlati žili.

Zavitek Din 20.— v apotekah. 841

goslovila lepa kapela na čast sv. Jožefu, katero je dala postaviti na Površju s pomočjo nekaterih župljanov Marija Šoper, posestnica na Gori. Kapelo je okusno poslikal in kip je naredil g. Anton Paulič, slikar in kipar v Bučah pri Kozjem. Naj izprosi sv. Jožef vsem svojim častilecem obilo božjega blagoslova!

Spremembe v zakonu o volitvah in političnih strankah.

Notranji minister Živojin Lazič je predložil dne 22. novembra narodni skupščini predlog zakona o izpremembi volilnega reda za volitve narodnih poslancev z dne 10. novembra 1931. Predložene spremembe se nanašajo na sestavo kandidatnih list. Ostala je določba, da so dovoljene samo kandidatne liste za celo državo, to je za vse okraje v državi. Nove so naslednje določbe:

Dva upravna sreza se morata spojiti v eno volilno enoto, ako je število prebivalcev manjše od 50.000, a samo v mejah iste banovine. Listo predloži najmanj po 30 delegatov iz vsake volilne enote od polovice skupnega števila upravnih srezov v državi in tako, da so te volilne enote na ozemlju vsaj dveh tretjin banovin. Do sedaj je bilo potreba po 60 podpisov iz vsakega sreza.

Vsaka državna kandidatna lista mora imeti najmanj enega kandidata v vsaki volilni enoti, odnosno dva ali tri, kjer se voli več poslancev. Vsak kandidat mora imeti namestnika. V isti volilni enoti more imeti vsaka državna lista tudi več sreskih kandidatov. Vsak kandidat pa sme kandidirati največ v dveh volil-

lah poskuse z medom, kakaom in kavo, ki naj bi odvzeli tobaku toporn vonj. Posrečilo se je vzgojiti tobačno rastlino, ki ima namestu svojega vonja vonj po medu. — V nadaljnjem bo skušal raziskovalni zavod odstraniti neprijetnosti smradu, ki ga daje tobak pri zgorevanju. Zadevni poskusi se že vršijo.

Tiho mesto.

Čeprav je švicarska Ženeva na glasu kot sedež umetnikov ter kot metropola zabavišč, vendar je to mesto radi policijskih odredb po 11. uri ponoči tiho, kot da je izumrlo. Niti kako gledališče ali kabaret ali katerikoli drugi lokali

čene, jutri zjutraj bomo že gledali pred seboj kup zlata. Moramo pa že imeti nekaj deset kilogramov zlata, da se bo oprijelo nanj novo zlato. Rabim večjo količino, da bo šlo vse naglo izpod rok. To je sedaj moja zadnja zahteva.

Mohameda je hudo potrla zadnja potrebsčina. Solznih oči je prosil in jadikoval. Vse dragulje je razpečal, niti ene rupije ni imel več naložene v banki, dve hiši je prodal in za vse te ogromne izdatke je hranil v žepu tri zlate kroglice.

Modri ni poznal usmiljenja, da, pokazal se je skrajno nevoljnega radi nehvaležnosti in Mohamedove skoposti.

»Tako prodaj še to hišo, ali pa ne bo skrivnost nikdar tvoja last! Prodaj in prinesi mi zlato! Jutri boš lahko kupil pol Bombaya.«

Nemilostno in brez vsake nadaljne besede je pustil Mohameda in krenil nazaj v hišo. V največji potrtosti je svečenik odbrzel, da bi ne oviral zlate čarovnije. Za izkupiček je ravno še preskrbel zahtevano zlato in ga je izročil svetniku s hriba.

Naletel je nanj v zatemjeni hiši, v prostoru, ki je dobival luč od majhne oljate svetiljke.

Modri mu je pokazal z roko, naj iztrese zlato na dno čebra, preko zlata je polil rumenkasto tekočino in je namignil Mohamedu s pogledom na kup čudotvornih rastlin, iz katerih je že kapljal smrdeč in žoltkast sok. Poslal ga je ven. Na cesti je začel s povzdignjenim glasom:

»Kmalu bomo na cilju. Preostane nam še samo eno delo. K zlatu v eber moramo prisipati baker in celo zmes pridno mešati celih 24 ur s tem le jeklenim drogom. To težavno delo si bomo razdelili med seboj. Vsak bo mešal najprej 4 ure, drugič 2 uri, ker bo delo proti koncu vedno bolj utrudljivo. Nobeden ne sme spregovoriti besedice, kaj še le, da bi izustil kak klic! Ako se prekine mešanje le nekoliko, je tudi s čarovnijo pri kraju in celotno delo bi bilo zaman. Jaz bom pričel, eden od pridigarjev me bo zamenil, temu bom sledil zopet jaz. Nikdo ne sme motiti onega, ki bo mešal, samo ob zamenjavi smeta biti dva v čumnati.«